

de af Staten godkendte Anstalter, ogsaa skulle tilfalde dem, som ere anbragte i privat Pleje.

Jeg vil meget anbefale, at dette Lovforslag nyder hurtig Fremme. Jeg kan tænke mig, at der kunde fremsættes Ønske om, at man kom ind paa en almindelig Revision af Fattigloven, men det vil jeg af mange Grunde fraraade. Jeg frygter for, at man derved vil komme ind paa en vidtløftig Forhandling, som muligvis vil medføre, at disse gode Bestemmelser, som findes i dette Lovforslag, ikke naa at blive vedtagne i Aar. Jeg anbefaler derfor Lovforslaget til hurtig Fremme.

Marott: Ogsaa jeg skal tillade mig at anbefale det foreliggende Lovforslag, dog med Tilføjelse af forskellige Ændringer. Jeg deler ikke den Betænkelighed, som den ærede Ordfører for Reformpartiet (P. Madsen) udtalte, at en Udvidelse af dette Lovforslag skulde kunne medføre, at Forslaget ikke blev til Lov i indeværende Samling. Jeg er overbevist om, at de Ændringer, som ville blive foreslaaede, ere Forbedringer af Lovforslaget, som ikke ere egnede til at splitte her i Tinget, men til at samle Medlemmer af alle Partier om sig, og jeg gaar da ud fra, at det vil være forholdsvis let at faa denne Lov gennemført i indeværende Samling, selv med Vedtagelsen af disse Ændringer, saa at de af den højtærede Minister foreslaaede Forandringer i Fattigloven derved kunne faa Lovkraft.

Lovforslaget omhandler i § 1 Spørgsmaalet om fattige Udlændinges Hjemsendelse. At dette Spørgsmaal løses paa en human Maade, og at Udgifterne ved saadanne Udlændinges forsatte Ophold her i Landet afholdes af Statskassen, kan kun finde almindelig Tilslutning. Der kan være Enkeltheder med Hensyn til dette Forhold, som man maaske kan ønske at iagttage nærmere, naar denne Paragraf skal behandles, men disse Enkeltheder kunne vel blive behandlede i et eventuelt Udvalg.

I Lovforslagets § 2 foreslaas der en Udvidelse af Fattiglovens § 61, hvorefter det ikke skal regnes som Fattighjælp for visse Patienter at anbringes i kontrolleret Familiepleje, en Maade at anbringe Patienter paa, som der i Fjor blev givet en Bevilling til paa Finansloven, og som i alt Fald for nærværende Tid betragtes som et Forsøg paa at undgaa Overfyldning af de alt bestaaende Anstalter, navnlig Sindsygeanstalterne. Jeg vil hertil sige, at jeg kunde ønske en yderligere Udvidelse af

§ 61, saa at den for alle de her nævnte Sygdommes Vedkommende kom til at gælde ogsaa for de kommunale Sygehuse. Det kan nemlig forudsættes, at Kommunerne indrette deres Sygehuse og deres Sygehusbehandling mindst ligesaa godt, som dette er indrettet paa Statsanstalterne og paa de statsanerkendte private Anstalter, og jeg finder det derfor ogsaa urimeligt og uretfærdigt, at Patienter, som indlægges paa kommunale Sygehuse, ikke skulle nyde den samme Begunstigelse som de, der indlægges paa de af Staten godkendte private Anstalter. Her er jo Tale om mange forskellige Sygdomme: blinde, døvstumme, Idioter, sindssyge, Epileptikere, vanføre, lemlæstede, tuberkuløse, skrofuløse og Lupuspatienter. Af disse ere i Forvejen de tuberkuløse Patienter ligestillede med de andre, ogsaa naar de indlægges paa kommunale Sygehuse. Det er derimod ikke Tilfældet med de andre her nævnte syge. Naar vedkommende indlægges paa et kommunalt Sygehus, gælder det ikke, som i Forslaget bestemt, at Omkostningerne ved vedkommendes Helbredelse ikke have Fattighjælps Virkning. Jeg finder det imidlertid uforsvarligt, at f. Eks. lemlæstede, naar de indlægges paa et kommunalt Sygehus, yderligere i deres Ulykke skulle have Fattigvæsenets grimme Stempel paa sig, naar de ikke ere i Stand til at betale. Det samme gælder de andre i § 61 nævnte syge. Jeg vil derfor tillade mig at foreslaa, at Lovforslaget ændres paa dette Punkt saaledes, at der i Fattiglovens § 61 bliver tilføjet ikke alene kontrolleret Familiepleje, men ogsaa kommunale Sygehuse.

Endvidere vil jeg gøre opmærksom paa, at denne Fritagelse for Fattighjælps Virkning gælder kun de paagældende Patienter personlig og de Omkostninger, der afholdes til deres Kur og Pleje. Men jeg mener, at vi bør komme dertil, at ogsaa den Udgift, som medgaar til Familiens Underhold, medregnes, saaledes at den heller ikke bliver betragtet som Fattighjælp. Jeg synes, det er et selvindlysende humant Fremskridt, som jeg ikke kan tænke, at noget af Tingets Medlemmer kan modsætte sig. Det er godt nok, at Udgiften til den paagældende Patients Helbredelse ikke bliver regnet som Fattighjælp. Men naar han saa kommer tilbage, og hans Familie har været nødsaget til at henvende sig til det offentlige om Hjælp, har han alligevel Fattigvæsenets Stempel paa sig. I øvrigt ønsker jeg at sige, at det jo er det Partis Princip, som jeg re-